

Jak prosté, milý Watsone

Autor: Radim Lhoták

System parlamentní demokracie má ve svém názvu demokracii jako zcela matoucí pojem. Jestliže volíme své zástupce a poslance, aby za nás rozhodovali, máme tím na mysli jednoznačně princip aristokratický, nikoliv demokratický.

Charakter řízení společnosti je dán tím, kdo rozhoduje o celospolečenských otázkách. Kdo rozhoduje, ten vládne. Komu je dáno privilegium rozhodovat za ostatní, ten má v rukou moc. V aristokracii rozhodují nejlepší z nejlepších. V demokracii rozhoduje lid hlasováním. Parlamentní a zastupitelský systém moci vychází z aristokratické ideje, podle níž ve spravedlivé společnosti vládnu takoví zástupitelé lidu, jimž lid dal důvěru a považuje je za hodné toho, aby za něj rozhodovali. Ústavní zákon o referendu potom do zastupitelského systému vnáší prvek demokracie. Ve výsledku tu pak máme smíšenou ústavu zahrnující aristokratické zástupce lidu a vedle toho možnost lidového hlasování o zásadních otázkách veřejného prospěchu.

Pokud někdo rozlišuje demokracii a přímou demokracii, či pojmu demokracie dává různé další přívlastky, zavádí do mysli lidí zmatek. Lid buď rozhoduje sám cestou všeobecného hlasování, pak vykonává demokracii. Nebo za sebe nechá rozhodovat své zástupce, pak už nejde o demokracii, ale o vládu vyvolených.

Podstata zastupitelského systému

Charakter zastupitelského systému moci je určen tím, jakým způsobem a z jakých řad jsou delegováni volení zástupitelé lidu. Idealistický platónský pojem aristokracie vychází z toho, že je správné, aby rozhodovali lidé, kteří mají nejblíže k nejvyšším idejím dobra pro obec. Ty je třeba vychovat a dát jim status vyšší společenské vrstvy filosofů a duchovních strážců obce. Vedle toho aristotelské a tudíž do jisté míry pragmatické pojetí aristokracie považuje za dobré, pokud obci vládnu lidé, kteří mají největší zásluhu na její prosperitě. Tudíž jsou vybíráni z řad oligarchů, vážených rodů či ze všech svobodných občanů podle míry zásluh té které společenské vrstvy na rozkvětu obce. Aristoteles preferuje smíšené ústavy, v nichž rozhodující slovo mají střední vrstvy, protože nejednají jen z titulu zájmu o své bohatství a zároveň nemají sklony k resentimentu jako vrstvy chudiny.

Jak je vidět, pojmy aristokracie a demokracie doznávaly nejednotné chápání již ve starověku.

Jak ale bylo řečeno, kde rozhodují volení zástupci lidu, tam nelze mluvit o demokracii. Většinové hlasování ještě samo o sobě neznamená vládu většiny, ať je tou většinou míněno cokoliv. Parlamentní zastupitelský systém v principu vylučuje tyranidu a diktaturu samozvanců. Pokud však omezuje využití referenda, a to mnohdy právem právě na podporu aristokracie, zahrnuje demokracii jako pouhý doplněk, o jehož využití nerozhoduje lid.

Abychom dokázali spravedlivě ohodnotit všeobecný zastupitelský systém moci, musíme především zkoumat, z jakých řad jsou delegováni zástupci lidu do všeobecných voleb. Konstituční monarchie a pozdější republikánská ústava zavedla aristokratický výběr parlamentních zástupců tím, že své zástupce delegovala zevnitř společenských stavů. Zprvu se jednalo pouze o stavy zařazené na vyšším stupni společenské vážnosti.

Rovnostářskými idejemi proti přirozenému stavu

Pozdější a nutno říci velmi zavádějící požadavek předpokládal výběr zástupců napříč společenskými stavy, jinými slovy: Výběr všelidových zástupců všelidovým hlasováním. Výchozím bodem takového požadavku byla ideologie rovnosti a rovnoprávnosti mezi všemi, čili ideologie, na níž slyší široké vrstvy bez moci toužící po svém uznání. Takový zastupitelský systém je ovšem problematický jednoduše proto, že není dáno kdo, odkud a koho zájmy bude v parlamentu hájit. Logickým důsledkem vzniklého myšlenkového nonsensu bylo tvrzení, že v parlamentu přece nemůže jít o vliv společenských vrstev podle toho, jak silné společenské postavení mají, pokud mají mít všichni rovný a tudíž spravedlivý podíl na moci. Bylo tedy rozhodnuto, že napříště nepůjde při delegování kandidátů na poslance o zástupce společenských stavů, nýbrž o zástupce různých idejí diktujících jakým způsobem a v čí prospěch má být řízena společnost.

Soutěž idejí s sebou přinesla zrození ideologie a politických stran, které si na své ideologii budují moc. Napříště byl podíl voliče na výběru parlamentních zástupců určen tím, nakolik se nechá ovlivnit, v důsledku pak omámit, tou kterou ideologií, aniž by byl vůbec schopen domyslet její důsledky. Současný stav jednoznačně odráží společenské vědomí zmanipulované sdělovacími prostředky ve prospěch oligarchie. Z ní se zcela vytratil jak princip aristokratický, tak princip demokratický.

Právní stát je konec zastupování zájmů lidu ve vládě

Absolutní zpochybnění role lidových zástupců hájících v parlamentu zájmy lidu přinesla chvíle, kdy byl ustanoven tak zvaný „právní stát“. V něm parlament schvaluje zákony, podle nichž rozhoduje vláda a celá navazující státní byrokracie. Ve výsledku je tedy každé rozhodnutí zcela neodpovědným aktem toho, kdo rozhoduje, protože jediným kritériem správnosti jeho rozhodnutí je, zda je v souladu se zákonem či nikoliv. Pouze podle stejného kritéria lze brát dotýcného k odpovědnosti. Nikdy podle toho, co dobrého či špatného pro společnost vykonal. Zdánlivě rozhoduje zákon a nikoliv parlamentní zástupci lidu a vláda.

Kdo ale navrhuje zákony? Snad straničtí poslanci v parlamentu? Nikoliv, nebo jen zcela výjimečně. Celý legislativní proces je výsledkem duševní činnosti nadnárodních mozkových

trustů a jejich vyslanců v legislativních radách té které země. Právní systém západního společenství proto přímo odráží zájem a cíle finančních a korporátních elit, které tento legislativní proces financují a řídí. Parlamenty jen schvalují navržené zákony, často bez vědomí toho, o čem vlastně hlasují, a vlády podle nich vládnu. Čeho jsme dnes svědky? Dospěli jsme k charakteru vlády, který se vžil pod názvem „plutokracie“: Vláda temných sil ve prospěch jejich temných a podsvětních cílů.

Jak z toho ven?

Jediná cesta, která vede ven z tohoto temného kruhu, je návrat k aristokratickému výběru parlamentních zástupců zdola nahoru, přes systém cechů, stavovských komor a stavovských sněmů až k jejich stavovskému zastoupení v horní komoře parlamentu (senátu), v důsledku pak ve vládě. Zde poslanci hájí existenční zájmy svého stavu, který je do funkce delegoval jako nejlepší ze svého středu a zároveň je může kdykoliv odvolat. Souboj idejí a ideologické ovlivňování společnosti musí být přesunuto zpět do diskusních skupin a zájmových sdružení, kde je zajištěna pluralita názorů a jejichž hlas je čistě poradní. Výraz stranického zastoupení idejí ve vedení státu je dán volbami poslanců do dolní komory parlamentu, kde strany mají pouze právo navrhnout zákony a hlasovat o jejich předložení senátu, nikoliv je schvalovat ve většinovém hlasování. Nutným předpokladem takového návratu k přirozenému stavu je zásadní změna ústavy a snížení váhy, ne-li anulování, mnohých ze stávajících zákonů, a to především v oblasti veřejného práva.